

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobkyně: **T. N. T. N.**
st. příslušnost X

zastoupené JUDr. Bc. Marcela Lafek, advokátka
sídlem Národní 416/37, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 9. 2024, č. j. MV-131172-4/SO-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 27. 9. 2024, č. j. MV-131172-4/SO-2024, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** uhradit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku **13 200 Kč** ve lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně JUDr. Bc. Marcely Lafek, advokátky, sídlem Národní 416/37, 110 00 Praha 1.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včasnou žalobou se žalobkyně u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) domáhala zrušení shora citovaného rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva

vnitřní ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“ či „prvostupňový orgán“), ze dne 26. 7. 2024, č. j. OAM-25996-21/DP-2023 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“ či „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobkyně o vydání *povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia* podle § 46 odst. 5 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“), protože byly zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že žalobkyně hodlá povolení k dlouhodobému pobytu zneužít k jinému účelu, než je uveden v její žádosti.

II. Napadené rozhodnutí

3. V odůvodnění rozhodnutí žalovaná rozsáhle zrekapitulovala průběh řízení a skutečnosti, které vyšly v průběhu správního řízení najevo. Posléze posoudila zákonnost a správnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
4. Žalovaná souhlasí s prvostupňovým orgánem, že na základě skutečností zjištěných ve správním řízení lze považovat tvrzený účel pobytu žalobkyně (studium jazykového kurzu a vysokoškolské studium) za nepřesvědčivý, přičemž podání žádosti představuje jen formální záminku sloužící k získání dlouhodobého oprávnění k pobytu na území ČR. Z doložených náležitostí a obsahu pohovoru žalovaná vyhodnotila, že žalobkyně v době podání žádosti nedisponovala dostatkem informací o zamýšleném účelu pobytu a svou motivaci ke studiu na území ČR neprezentovala dostatečně uvěřitelně.
5. K volbě studia totiž jen uvedla, že jí studium v ČR doporučila kamarádka její matky. Žalobkyně pak taktéž bez dalšího prohlásila, že jí na Vysokém učení technickém (dále jen „VUT“) vyhovují vyučované předměty, aniž by blíže konkretizovala, jaké to jsou. Údajně si hledala a porovnávala informace na internetu, a to včetně možností studia na České zemědělské univerzitě. Nezminila však, jaké konkrétní informace vyhledávala a co jí zaujalo na studium na VUT natolik, že mu dala přednost před jinými možnostmi studia kdekoli v mezinárodním prostředí. Žalobkyně byla dotazována na předměty v rámci prvního semestru jejího studia, přičemž jí uvedené předměty nekorespondovaly s informacemi o studiu uveřejněnými na webových stránkách VUT. Rovněž zmínka, že žalobkyně dříve ve vlasti studovala vysokou školu se zaměřením na IT, a nikoliv na ekonomiku a obchod, ve kterých by chtěla rozvíjet znalosti pro své budoucí podnikání, působí v kontextu okolností věci nevěrohodně. Konečně z pohovoru nevyplývalo, že by se žalobkyně již začala učit český jazyk, jenž je pro úspěšné zvládnutí zvoleného studia nezbytný. Jelikož pak studium na vysoké škole vždy vyžaduje hlubší znalost problematiky v daném oboru, má žalovaná pochybnosti o tom, zda by byla žalobkyně schopna své bakalářské studium úspěšně absolvovat, pokud o studiu ekonomiky podniku nemá bližší povědomí.
6. Žalované není jasné, co vede žalobkyni k tomu, aby opustila stávající zaměstnání a vycestovala z domovského státu, kde má zajištěný zdroj obživy i veškeré rodinné zázemí. Její tvrzení, že se po skončení studia vrátí do Vietnamu a nově nabyté znalosti využije v podnikání, se za současné situace jeví jako nepřesvědčivé. Žalovaná je přesvědčena, že uvedené informace a nesrovnalosti v souhrnu vzbuzují vážné pochyby o skutečném a vážném zájmu žalobkyně plnit deklarovaný účel pobytu a představují *dostatečně závažné a objektivní důvody* vedoucí k domněnce, že žalobkyně nemá v úmyslu studovat a hodlá

svůj pobyt ve skutečnosti zneužít k odlišnému účelu. Skutečný účel pobytu přitom dle judikatury správních soudů nejsou správní orgány povinny prokazovat.

7. Jelikož žalobkyně v rámci správního řízení neuvedla skutečnosti dostatečně prokazující tvrzený účel pobytu v ČR, žalovaná její odvolání zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně jako zákonné a správné potvrdila.

III. Žaloba

8. Žalobkyně má obě správní rozhodnutí za nezákonná, neboť se zakládají pouze na spekulacích a nemají oporu ve spisové dokumentaci. Správní orgány řádně neoznačily skutečnosti svědčící o tom, že by žalobkyně měla své povolení k dlouhodobému pobytu zneužít k jinému účelu, než pro který o něj žádá.
9. Žalobkyně dále namítala, že odůvodnění správních orgánů neodpovídá průběhu provedeného pohovoru. Zodpověděla totiž veškeré otázky. Zнала název oboru, místo výuky, způsob dopravy do školy i konkrétní předměty prvního ročníku. Pravdivě uvedla, že jí s výběrem školy pomohla známá rodičů, jež jí prostřednictvím manžela zajistí ubytování. V průběhu pohovoru se nestalo, že by na některou z otázek nedokázala odpovědět a správní orgán jí nepoložil žádné doplňující otázky. Není tudíž zřejmé, z čeho správní orgány dovodily, že žalobkyně nebyla o podmínkách studia v ČR informována a nejevila o něj dostatečný zájem.
10. Žalobkyně považovala své odpovědi při pohovoru za zcela dostačující a pokud správní orgány požadovaly podrobnější informace o studiu, měly žalobkyni vyzvat, aby své odpovědi doplnila či blíže rozvedla. K tomu však nedošlo. Odpovědi žalobkyně jsou sice stručné, jasné a výstižné, ale žádným způsobem si neodporují. Žalobkyně pak nemůže odpovídat na otázky, jež jí nejsou položeny. Nelze připustit, aby napadené rozhodnutí spočívalo jen na spekulacích, domněnkách či dojmech.
11. Proto žalobkyně zdejšímu soudu navrhla, aby napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil správním orgánům k novému projednání. Současně požádala nahradit náklady soudního řízení.

IV. Vyjádření žalované a replika žalobkyně

12. Ve **vyjádření** ze dne 5. 11. 2024 žalovaná uvedla, že žalobkyně v žalobě vznáší v zásadě shodné námitky, jaké uplatnila již v odvolání. Žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost či zákonnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala. Pobyt na území lze umožnit jen za přesně definovaným účelem, přičemž v případě žalobkyně tvrzený účel prokázán nebyl. Žalobkyně v průběhu pohovoru uváděla rozporuplné a nelogické informace a nedokázala spolehlivě prezentovat motivaci ke studiu ani přínos, jenž jí má studium v zahraničí přinést. Její odůvodnění ohledně studia, vzdělávací instituce a země působí neurčitě a nevěrohodně. Nelze připustit, aby si žalobkyně z požadovaného oprávnění k pobytu učinila vstupenku do ČR a zároveň i prostředek pro získání navazujícího povolení k pobytu za účelem zaměstnání, jež by jinak v domovské zemi neměla šanci získat. Žalovaná proto zdejšímu soudu navrhla zamítnutí žaloby.
13. V **replíce** ze dne 8. 11. 2024 žalobkyně připomněla recentní rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 3. 9. 2024, č. j. 31 A 35/2023-44, jehož závěry lze vztáhnout i na její případ. Žalobkyně během pohovoru odpověděla na všechny otázky, přičemž správní orgán žádnou její odpověď nezpochybňoval. Nebyl tudíž dán důvod k pochybnostem o jejím

úmyslu naplnit deklarovaný účel pobytu. Napadené rozhodnutí neobstojí nejenom z hlediska § 56 odst. 1 písm. h) ZPC, ale ani z hlediska čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/801 ze dne 11. 5. 2016.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

14. Ze správního spisu zdejší soud zjistil, že žalobkyně podala na velvyslanectví ČR v Hanoji dne 28. 6. 2023 *žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia*, ke které doložila potvrzení o přijetí ke studiu k přípravnému jazykovému kurzu češtiny na VUT, jenž je předpokladem pro navazující studium bakalářského studijního programu „*Ekonomika podniku*“ poskytovaným stejnou vysokou školou. Ke své žádosti současně žalobkyně přiložila i potvrzení o bezúhonnosti, kopii platební karty, doklad o zajištění finančních prostředků a ubytování či též fotokopii cestovního pasu státního příslušníka Vietnamské socialistické republiky.
15. Za účelem ověření skutečností uvedených ve formuláři k žádosti a prokázání tvrzeného účelu pobytu byl s žalobkyní dne 4. 12. 2023 proveden pohovor, který se uskutečnil za přítomnosti tlumočnicka vietnamského jazyka v prostorách velvyslanectví ČR v Hanoji. Následně se právní zástupkyně žalobkyně seznámila s obsahem spisové dokumentace a k jejímu obsahu se vyjádřila přípisem ze dne 23. 5. 2024. Krátce na to bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti kterému se žalobkyně včas odvolala. O jejím odvolání žalovaná rozhodla napadeným rozhodnutím, jež je předmětem nynějšího řízení před krajským soudem.

VI. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud předně posoudil splnění podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána osobou oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jedná se o žalobu přípustnou (zejm. § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.) a podanou ve lhůtě podle § 172 odst. 1 ZPC. Zdejší soud ve věci rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.
17. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu věci krajský soud vycházel ze správního spisu předloženého žalovanou.
18. Žaloba je důvodná.
19. V posuzované věci je mezi účastnicemi řízení sporné, zda v průběhu správního řízení vplynuly na povrch skutečnosti odůvodňující závěr, že žalobkyně by povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR zneužila k jinému účelu. Žalobkyně považuje veškeré závěry správních orgánů učiněné v nynější věci za hypotetické a spekulativní, neboť nemají oporu ve spisové dokumentaci a neodpovídají provedenému dokazování. V kontextu této žalobní argumentace tedy krajský soud posuzoval, zda byly v řešené věci zjištěny skutečnosti nasvědčující domněnce, že by žalobkyně v budoucnu mohla případně udělené pobytové oprávnění zneužít k jinému účelu, či nikoliv.
20. Podle § 46 odst. 5 ZPC platí: „*Pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území (§ 42d) platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 37, § 55, § 56 odst. 1 písm. a) až c), e), g), h), l) a m), § 56 odst. 2 písm. a) a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Před*

vydáním rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání nebo prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území podle § 42d nebo rozhodnutí o zrušení platnosti tohoto povolení ministerstvo posoudí přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.“

21. Podle § 56 odst. 1 písm. h) ZPC platí, že: „*Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže jsou zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec po skončení pobytu stanoveného dlouhodobým vízem neopustí území nebo že dlouhodobé vízum hodlá zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení dlouhodobého víza.*“
22. Uvedené ustanovení zakotvuje povinnost Ministerstva vnitra ČR dlouhodobé vízum, resp. povolení k dlouhodobému pobytu, nevydat, pokud budou v průběhu správního řízení zjištěny skutečnosti takového charakteru, že se lze důvodně domnívat, že cizinec ve skutečnosti zamýšlí své povolení k pobytu zneužít k jinému účelu, než pro který o něj žádá. Takový postup vychází z obecné zásady, že povolení k pobytu v ČR nelze vydat bezúčelně, ale je vždy spjato s konkrétním účelem, pro který je cizinci umožněno, aby na území ČR pobýval. Právní úprava ZPC i judikatura správních soudů přitom nutně vyžadují, aby cizinec účel pobytu fakticky plnil (vykonával deklarovanou činnost) po celou dobu svého pobytu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81, či ze dne 10. 5. 2017, č. j. 7 Azs 86/2017-33; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
23. Současně je citované ustanovení ZPC vnitrostátním odrazem unijního pravidla umožňujícího členským státům neudělit státnímu příslušníkovi třetí země povolení k dlouhodobému pobytu vydané za účelem studia, existují-li důvodné pochybnosti o záměru cizince dodržet deklarovaný účel pobytu. Dle čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/801 ze dne 11. 5. 2016 (dále jen „směrnice 2016/801“) platí, že: „*Členské státy mohou žádost zamítnout, pokud členský stát má důkazy nebo závažné a objektivní důvody k domněnce, že státní příslušník třetí země by v zemi pobýval za jiným účelem, než pro který žádá o přijetí.* Obsahovou náplní obou těchto pojmů jako indikátorů k odhalení záměru cizince zneužít pobytové oprávnění za jiným účelem se přitom v nedávné době zabýval též Soudní dvůr EU (dále jen „SDEU“), a to v rozsudku ze dne 29. 7. 2024, C-14/23, ve věci *Perle*.
24. Pokud se týče *důkazů* svědčících o zneužití pobytového oprávnění, ty je dle SDEU třeba chápat dvojím způsobem. Jednak jako souhrn objektivních skutečností, ze kterých vyplývá, že ani přes dodržení formálních podmínek stanovených unijní právní úpravou nebylo dosaženo cíle, který právní úprava sleduje. Současně je v nich třeba spatřovat subjektivní prvek spočívající v záměru získat výhodu vyplývající z unijní právní úpravy umělým vytvořením podmínek vyžadovaných pro získání této výhody (viz k tomu rozsudek SDEU ze dne 14. 1. 2021, C-322/19 a C-385/19, ve věci *The International Protection Appeals Tribunal a další*). Naopak *závažnými a objektivními* důvody je potřeba rozumět takové důvody, které jsou stále a pevné a jež jsou výsledkem individuálního přezkumu žádosti odůvodňujícího její zamítnutí (srov. k tomu stanovisko generálního advokáta ve věci *Perle* ze dne 16. 11. 2023).
25. Obecně přitom platí, že čl. 20 odst. 2. písm. f) citované směrnice musí být vykládán restriktivně, neboť umožňuje správnímu orgánu zamítnout žádost o povolení k pobytu a zamezit tak cizinci ve vstupu na území. Důkazní břemeno ohledně prokázání zneužití

tvrzeného účelu pobytu leží na správním orgánu a vyžaduje, aby bylo ve světle individuálních okolností případu spolehlivě prokázáno, že cizinec podal žádost, aniž měl skutečně v úmyslu věnovat se jako hlavní činnosti řádnému studiu. Nesrovnalosti ve studijním plánu, proto mohou představovat jednu z okolností přispívající ke zneužití pouze tehdy pokud jsou dostatečně zjevné a jsou posuzovány ve světle všech specifík případu. Okolnost, již lze považovat za obvyklou během vysokoškolského studia (např. změna oboru), nemůže *per se* postačovat k prokázání, že cizinec nemá po vstupu na území členského státu v úmyslu studovat. Stejně tak pouhá okolnost, že zamýšlené studium obsahově přímo nesouvisí s cizincem sledovanými profesními cíli, ještě nutně nesvědčí o neexistenci jeho skutečného záměru studovat (srov. bod 53 rozsudku SDEU ve věci *Perle*).

26. Krajský soud připomíná, že oba správní orgány své podezření na zneužití účelu pobytu založily zejména na pohovoru provedeném s žalobkyní dne 4. 12. 2023, z něhož dovodily, že žalobkyně nemá o plánovaném studiu potřebné informace a nevykazuje dostatečnou motivaci. S takovým závěrem zdejší soud nesouhlasí, neboť žalobkyně v průběhu pohovoru relevantně zodpověděla všechny otázky, které jí byly ze strany zastupitelského úřadu položeny. Její odpovědi byly vždy věcné, dostatečně přiléhavé a z hlediska rozsahu je lze považovat jako přiměřené. Krajský soud současně nepřehlédl, že zastupitelský úřad nepoložil žalobkyni žádné doplňující dotazy, jež by mohly vést k podrobnějším odpovědím, nevyzval ji k doplnění dalších informací ani nepožádal o podrobnější písemné vyjádření k některým otázkám. Již dříve přitom zdejší soud ve skutkové a právně obdobných věcech dovodil, že k uplatnění domněnky zneužití pobytu za jiným účelem bez dalšího nepostačí, pokud cizinec odpovídá na otázky zastupitelského úřadu stručně či obecně (srov. rozsudky krajského soudu ze dne 31. 1. 2024, č. j. 31 A 13/2023-45, či ze dne 3. 9. 2024, č. j. 31 A 35/2023-44). Pokud mají správní orgány odpovědi cizince za neúplné či nekompletní, je jejich povinností vyzvat jej k dalšímu doplnění (viz k tomu recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2024, č. j. 6 Azs 38/2024-28).
27. Zdejší soud se neztotožnil s argumentací správních orgánů, že žalobkyně v průběhu pohovoru neprokázala dostatečné znalosti stran plánovaného studia. Žalobkyně dokázala uvést celý název vysoké školy, fakulty i studijního oboru, jenž hodlá v ČR studovat. Zároveň znala přesné datum nástupu k jazykovému kurzu, včetně náhradního termínu, který jí byl přidělen. Obdobně žalobkyně prokázala i hlubší znalost místních reálií, neboť dokázala uvést nejen adresu sídla vysoké školy, ale i přesnou adresu budoucího bydliště v ČR a místopisné a dopravní informace. Uvedené skutečnosti tak dle krajského soudu ve svém souhrnu nasvědčují tomu, že žalobkyně měla o studiu samotném i místě studia zcela odpovídající znalosti.
28. Současně krajský soud nespatřuje ani nic „podezřelého“ na tom, jestliže žalobkyně zamýšlený studijní program v ČR (Ekonomika podniku) bezprostředně nenavazuje na její dřívější studium ve Vietnamu, kde studovala obor s vyšším zaměřením na oblast IT. Zvolený studijní obor totiž nemusí nutně souviset s předchozím studiem cizince ani s jeho sledovanými profesními cíli (viz závěry rozsudku SDEU ve věci *Perle*). Žalobkyně navíc podle krajského soudu poskytla logické vysvětlení, že si studium ekonomického zaměření zvolila právě proto, aby nově nabyté znalosti využila při budoucím podnikání v zemi původu, kde již v minulosti neúspěšně (pro nedostatek odborných znalostí) vedla online obchod s dámským oblečením. Jednoznačně pak vyjmenovala i důvody, proč by

ráda své studium absolvovala v zahraničí, resp. v ČR. Ke studiu v zahraničí se uchýlila primárně z důvodu mezinárodního prostředí a kvalitnějších a zkušenějších lektorů. Konkrétně pro ČR se pak rozhodla proto, že je zde vysokoškolské studium zdarma a na VUT jí vyhovují vyučované předměty. Takové vysvětlení zdejší soud považuje za dostatečně logické a přesvědčivé, přičemž správní orgány ve správním řízení neučinily žádná zjištění, která by měla potenciál tvrzení žalobkyně vyvrátit či znevěrohodnit.

29. Argumentaci správních orgánů, dle níž žalobkyně nedokázala vyjmenovat předměty vyučované v prvním semestru studia, pak zdejší soud posoudil jako nepřezkoumatelnou. Žalobkyně uvedla (celkově pět) konkrétních předmětů, jež má v rámci prvního semestru absolvovat, přičemž oba správní orgány zmíněné předměty vyhodnotily jako nesprávné a neodpovídající realitě, aniž by odkázaly na příslušný podklad, ze kterého jejich závěr vyplývá. Blíže neurčitý odkaz správních orgánů na „*informace o obsahu studia uveřejněné na webových stránkách*“ nelze v tomto ohledu považovat za dostačující, neboť zjevně odporuje zásadě písemnosti a řádného vedení správního spisu (viz zde § 17 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu), jež nutně vyžaduje, aby každý podklad či informace, z nichž správní orgán při svém rozhodování vychází, byl součástí spisové dokumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011-58). Nadto žalovaná ani prvostupňový orgán neupřesnili, které z vyjmenovaných předmětů měla žalobkyně uvést chybně, či to, zda tyto předměty předmětná fakulta nenabízí vůbec, nebo je lze absolvovat až v rámci následujících semestrů.
30. Pokud pak správní orgány dovozovaly nevěrohodnost záměru žalobkyně v ČR studovat z toho, že neumí český jazyk, pak zdejší soud připomíná, že se žalobkyně kromě ke studiu bakalářského studijního programu přihlásila do přípravného jazykového kurzu českého jazyka. Ten je přitom z povahy věci určen k tomu, aby se cizinec naučil ovládat základy českého jazyka a dokázal si jej osvojit na takové úrovni, aby byl poté schopen úspěšně absolvovat vysokoškolské studium vedené plně v českém jazyce. Není proto překážkou a neodporuje záměru žalobkyně studovat, jestliže tato již v okamžiku pohovoru (tj. 4. 12. 2023) neovládala český jazyk, ve kterém má její budoucí studium na VUT probíhat.
31. Současně nejsou namístě ani pochybnosti správních orgánů stran kvalit a schopností žalobkyně zvládnout vysokoškolské studium v ČR. Ve své vlasti žalobkyně dříve úspěšně absolvovala vysokou školu – studijní obor Management a informační systémy, a obdržela titul bakalářky (viz diplom z Národní ekonomické univerzity ze dne 31. 3. 2022). Lze proto důvodně předpokládat, že žalobkyně má veškeré nezbytné atributy potřebné k tomu zvládnout i vysokoškolské studium v ČR. Pochybnosti správních orgánů o odborných schopnostech žalobkyně proto krajský soud považuje za čistě hypotetické a učiněné bez vazby na skutková zjištění plynoucí ze správního spisu.
32. V neposlední řadě pak krajský soud nespatřuje absenci motivace ke studiu a zájmu o něj v tom, že si žalobkyně nevyřizovala své záležitosti související se studiem v ČR sama, ale využila pomoc známé své matky. Z ničeho neplyne, že by žalobkyně (navíc trvale žijící ve Vietnamu) nemohla k podání přihlášky k jazykovému kurzu a úhradě školného pověřit jinou osobu trvale pobývajícím v ČR a nutně musela činit tyto úkony osobně.
33. Jen pro úplnost potom zdejší soud dodává, že známky zneužití účelu pobytu nejsou patrné ani z dalších podkladů či listin, které žalobkyně ke své žádosti doložila. Tyto ve všech podstatných okolnostech korespondují s obsahem pohovoru a plně podporují

sdělení žalobkyně. Případné dílčí rozpory či nejasnosti (s kým žalobkyně ve vlasti v současnosti sdílí společnou domácnost, přesné označení jejího posledního zaměstnavatele) se bezprostředně netýkají studijního plánu žalobkyně ani její studijní motivace, pročez nemohou představovat objektivní a závažné důvody ve smyslu citované směrnice.

34. Zdejší soud tedy uzavírá, že v posuzované věci nebyly zjištěny skutečnosti dostatečné k aktivaci domněnky zneužití účelu pobytu dle § 56 odst. 1 písm. h) ZPC, pročez soud námitky žalobkyně vyhodnotil jako důvodné. Napadené rozhodnutí trpí v tomto ohledu nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů a zároveň také rozporem s podklady založenými ve správním spisu.

VII. Závěr a náklady řízení

35. Pro výše uvedené důvody rozhodl zdejší soud o žalobě tak, že napadené rozhodnutí bez jednání zrušil pro vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (výrok I.).
36. V dalším řízení je žalovaná podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem krajského soudu vyjádřeným v odůvodnění tohoto rozsudku. Zároveň přihlédne i k závěrům SDEU ve věci *Perle*, dle nichž může být žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia zamítnuta pouze tehdy, pokud její zneužívající povaha dostatečně zjevně vyplývá ze všech relevantních skutečností. Přitom je povinna se vyhnout svévoli při interpretaci a aplikaci rozhodné právní úpravy na případ žalobkyně.
37. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzené věci byla žalobkyně úspěšná, a proto má právo na náhradu nákladů řízení. Z důvodu soudního řízení vznikly žalobkyni náklady řízení (i) za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a (ii) náklady v souvislosti se zastoupením advokátem. Dle obsahu soudního spisu učinila zástupkyně žalobkyně (JUDr. Bc. Marcela Lafek) v řízení prokazatelně tři úkony právní služby, konkrétně převzetí a přípravu zastoupení, sepsal žaloby a repliky, vše v sazbě 3 100 Kč za každý úkon podle advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024 (celkem 9 300 Kč). Dále jí náleží i náhrada hotových výdajů v sazbě 300 Kč za každý úkon (celkem 900 Kč). Jelikož zástupkyně žalobkyně soudu neprokázala, že je plátcem DPH, a ani zdejší soud z příslušných evidencí tuto skutečnost nezjistil, nenavýšoval soud odměnu za zastupování žalobkyně o částku připadající na tuto daň. Celkově tak náleží žalobkyni náhrada nákladů řízení ve výši 13 200 Kč, již je žalovaná povinna uhradit žalobkyni ve lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení přímo u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. dubna 2025

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce